

**ROBERT
GALBRAITH**

Nemzetközi bestseller

**HALÁLOS
FEHER**

CORMORAN STRIKE - REGÉNY

Azt hallom, hogy bővíteni akarja a lapját... munkatársat keres.

HENRIK IBSEN: *Rosmersholm*

A hírnév iránti vágyakozás olyan egyetemleges, hogy akik véletlenül vagy akaratlanul érik el azt, hiába is várnának sajnálatot.

A shacklewelli hasfelmetsző elfogását követően Strike még hetekig attól félt, hogy talán épp legnagyobb sikere adja meg a kegyelemdőfést a nyomozói karrierjének. Ami kis figyelmet elért eddig a nyomozóirodája, most olyasminek tűnt, mint a fuldokló két utolsó lemerülése, mielőtt végleg lehúzná a mély. Praxisa, amiért oly sok mindent feláldozott, amiért olyan keményen dolgozott, arra épített, hogy Strike ismeretlenként tudja járni a londoni utcákat; de a sorozatgyilkos elfogásával a nyomozó kétségtelenül bekerült a köztudatba, szenzációs különként, kvízzjátékokban emlegetett érdekességként tűnve fel. Annál is inkább érdekelte az embereket, mert nem volt hajlandó kielégíteni a kíváncsiságukat.

Miután az újságok az utolsó cseppet is kifacsarták a sztoriból, hogy mi csoda zseniális nyomozással fogta el a hasfelmetszőt, újra elővették Strike családjának történetét. Általában a „színes” szóval jellemezték, bár neki csak valami formátlan masszának tűnt, amit egész életében magában hordozott, és inkább nem szeretett volna közelebbről megvizsgálni: a rocksztár apját, a halott groupie anyját, katonai pályafutását, amely a jobb lábszára elvesztésével végződött. Csekk-könyveket lobogtató, vigyorgó újságírók rohanták meg Lucy-t is, az egyetlen féltestvérét, akivel együtt töltötték a gyerekkorukat. Seregbeli ismerősei odavetett megjegyzései, melyekben csak Strike hallotta a durva humort, inkább irigynek, lekicsinylőnek tüntek. Az apja, akivel Strike alig két alkalommal találkozott, és akinek a nevét sosem használta, a sajtósán keresztül nyilatkozatot adott ki, melyben teljesen hamisan azt sugalmazta, a nyilvánosság számára ugyan láthatatlan, de

barátságos viszony van közöttük. A hasfelmetsző elfogásának utórezgései még egy évig nem csengtek le Strike életében, és ma sem volt benne teljesen biztos, hogy véget ért az ügy.

Persze volt jó oldala is, ha az ember London legismertebb magánnyomozója. A tárgyalás után csak úgy özönlöttek hozzá az új ügyfelek, míg a végén egyszerűen lehetetlenné vált, hogy Robinnal ketten vigyenek minden nyomozást. Mivel Strike úgy vélte, ajánlatos lenne most egy ideig nem nagyon szem előtt lennie, több hónapig leginkább az irodában maradt, és alvállalkozók (főleg volt rendőrök és katonák, sokan a biztonsági magáncégek világából) végezték a munka nagy részét, ő meg az éjszakai műszakokat és a papírmunkát csinálta. Miután az így megnőtt nyomozóiroda egy évig a lehető legtöbb ügyet vállalta el, Strike végre már rég aktuális fizetésemelést adhatott Robinnak, kifizette az utolsó adósságait is, és vett egy 13 éves 3-as BMW-t.

Lucy és barátai a kocsiból és az újabb alkalmazottakból természetesen azt gondolták, hogy Strike végre elért valamiféle anyagi biztonságot. Valójában viszont, miután kifizette a London belvárosában felháborítóan drágán bérelt garázst és a nyomozóit, alig maradt magára költhető pénze, így továbbra is az irodája feletti két szobában lakott, és az egylapos rezsón főzött magának.

Folyamatos gondot okozott neki a szabadúszó alvállalkozókkal járó adminisztráció, meg a rendelkezésre álló emberanyag változó minősége. Csak egyetlen embert talált, akit félig-meddig folyamatosan alkalmazott, Andy Hutchinst, egy vékony, búskomor exrendőrt, aki tíz évvel idősebb volt új főnökénél. Őt Strike rendőr barátja, Eric Wardle nyomozó ajánlotta a figyelmébe. Hutchins korán nyugdíjba ment a rendőrségtől, amikor hirtelen jóformán lebénult a bal lába – később ezt szklerózis multiplexként azonosították az orvosok. Már amikor először jelentkezett, figyelmeztette Strike-ot, nem biztos, hogy fizikailag mindig alkalmas lesz a munkára. Betegsége elég kiszámíthatatlan, mondta, de az utóbbi három évben nem tapasztalt visszaesést. Különleges, extra kevés zsírt tartalmazó étrendje Strike-nak egyenesen rettenetesnek tűnt – semmi vörös hús, se sajt, se csokoládé, se rántott ételek. Andy módszeresen, türelmesen dolgozott, rá lehetett bízni a dolgokat, és nem kellett folyamatosan ellenőrizgetni, nem úgy, mint Robinon kívül tulajdonképpen minden más alkalmazottját. Strike még most sem tudta elhinni, hogy a lány egy nap csak úgy besé-

tált az életébe helyettesítőként, mostanra pedig kiváló kolléga és partner lett belőle.

De hogy barátok is voltak-e még, az már egy másik kérdés.

Két nappal Robin és Matthew esküvője után, amikor az újságírók miatt még a lakásába sem tudott bejutni, és nem tudta anélkül bekapcsolni a tévét sem, hogy minduntalan a saját nevét hallja, Strike a barátai és a húga invitálásait figyelmen kívül hagyva egy Travelodge-ba menekült a Monument metrómegálló közelében. Itt megtalálta a magányt, a békét, amire olyannyira vágyott; alhatott órákig, senki sem zavarta; megihatott kilenc doboz sört, és minden dobozzal csak egyre jobban szeretett volna Robin-nal beszélni, és egyre ügyetlenebbül próbálta a dobozokat a szoba másik felében lévő szemetesbe hajítani.

A lépcsőn történt nagy összeborulásuk óta nem beszéltek egymással, és a következő napokban Strike gondolatai újra és újra visszatértek ehhez a jelenethez. Biztos volt benne, hogy Robin pokoli napokat él át, bezárkózik otthon, Mashamban, míg próbálja eldönteni, a válást vagy a házasság érvénytelenítését válassza, megszervezi a lakásuk eladását, és hadakozik a sajtóval meg a családi felháborodással. Strike azt sem tudta, mit is akar neki mondani, ha végre eléri. Csak azt tudta, hogy hallani szeretné a hangját. Ezen a ponton, miután részegen feltúrta a hátizsákját, rájött, hogy nem rakta be a telefonja töltőjét, az pedig épp lemerült. Nem zavartatta magát, és felhívta a tudakozót; miután többször is megkérték, hogy beszéljen érthetőbben, sikerült megszereznie Robin szüleinek telefonszámát.

Az apja vette fel.

– 'Alló, 'szélhetnég Robinna?'

– Robinnal? Attól félek, épp nászúton van.

Strike néhány pillanatig csak nézett bután, el sem jutott az agyáig, mit hallott.

– Halló! – próbálkozott Michael Ellacott. – Gondolom, maga is újságíró – mondta aztán dühösen. – A lányom külföldön tartózkodik, és szeretném, ha a jövőben nem hívogatnának!

Strike letette, aztán tovább ivott, míg el nem aludt.

Még napokig dühösnek, csalódottnak érezte magát, és ezen az sem segített, hogy tudta, a többség szerint semmi köze az alkalmazottja ma-

gánéletéhez. Robin nem is az a nő, akinek gondolta, ha képes volt teljes nyugalommal felszállni a gépre egy olyan férfival, akit Strike magában csak úgy hívott, „az a pöcs”. Mégis valami depressziófélébe süllyedt bele a Travelodge-ban a vadonatúj telefontöltője és további sörök társaságában, míg várta, hogy kikopjon a neve a hírekből.

Tudatosan arra törekedett, hogy elterelje a gondolatait Robinról, amikor elfogadott egy meghívást, amit általában elutasított volna – vacsora Eric Wardle nyomozóval, a feleségével, Aprillel és Coco nevű barátnőjével. Strike teljesen tisztában volt vele, hogy össze akarják hozni őket; Coco már korábban is tudakolta Wardle-től, van-e valakije Strike-nak.

Coco alacsony, karcsú, nagyon csinos lány volt paradicsomvörös hajjal; tetováló és mellékállású börtönytáncos. Strike észre is vehette volna a veszélyre figyelmeztető jeleket – a lány már akkor is csak nevetgélt, és majdhogynem hisztérikusan viselkedett, amikor még el sem kezdtek inni. Strike pont ugyanolyan könnyen vitte ágyba a Travelodge-ban, mint ahogy a kilenc doboz Tennent'st megitta.

Cocót nem volt épp egyszerű lerázni a következő néhány hétben. Strike nem volt büszke rá, de legalább annyi előnye volt annak, ha az ember bujkál a sajtó elől, hogy az egyéjszakás partnerei is nehezebben találják rá.

Eltelt egy év, és Strike-nak még mindig fogalma sem volt róla, Robin miért is maradt Matthew-val. Azt hitte, olyan mély érzéseket táplál a férje iránt, hogy egyszerűen képtelen átlátni, milyen is valójában. Most viszont már ő is új kapcsolatban volt. Tíz hónapja tartott, ennyit még senkivel nem töltött azóta, hogy szakított Charlotte-tal – az egyetlen nővel, akivel a házasság valaha megfordult a fejében.

A két nyomozótárs közti érzelmi távolság lassan a mindennapi élet megszokott részévé vált. Robin munkájában nem lehetett hibát találni. Pontosan, gondosan megcsinált mindent, amire Strike kérte, mindig voltak ötletei, és fel is találta magát. Mégis, valami furcsa módon beesettebb volt az arca, mint régebben. Strike úgy vette észre, kicsit idegesebb a szokottnál, és amikor a feladatokat osztották el egymás meg a külsős alkalmazottaik között, Robin egyszer-egyszer olyan üres arccal, vak szemekkel meredt maga elé, hogy az már aggasztotta Strike-ot. Jól ismerte a poszttraumás

stressz jeleit, Robin pedig két majdnem halálos támadást is túlélt. Közvetlenül azután, hogy Afganisztánban elvesztette a lábát, Strike is tapasztalt olyasmit, hogy hirtelen kiválik a világból – minden előzetes jelzés nélkül megszűnik számára az őt körülvevő valóság, és újraélti azt a szörnyen baljós-latú, rettegéssel teli néhány másodpercet, mielőtt darabokra robban alatta a Viking páncélos, a teste és a katonai pályája is. Azóta sem tudta elengedni magát autóban, ha más vezetett, és máig időnként véres-kínlódó rémálmok látogatták meg, amelyekből izzadságban fürödve ébredt.

Amikor azonban nyugodt, felelős főnökként megpróbált Robinnal a mentális egészségéről beszélni, a lány olyan véglegességgel és némi nehezteléssel zárta le a kérdést, ami Strike gyanúja szerint a kirúgásából táplálkozhatott. Ez után azt vette észre, hogy Robin önként jelentkezik trükkösebb, sötétedés utáni feladatokra is, és nem kis nehézséget okozott Strike-nak úgy elosztani a munkákat, hogy ne tűnjön fel, amint próbálja a legbiztonságosabb, leghétköznapibb feladatokat adni a lánynak.

Egymással udvariasan, kedvesen és távolságtartón viselkedtek, a magán-életükről csak a lehető legnagyobb vonalakban beszéltek, és azt is csak akkor, ha feltétlenül muszáj volt. Robin és Matthew épp most költöztek új lakásba, Strike pedig ragaszkodott hozzá, hogy a költözéshez Robin vegyen ki egy egész hét szabadságot. A lány ellenkezett, de Strike nem engedett. Egész évben alig vett ki szabit, emlékeztette Robint ellentmondást nem tűrő hangon.

Hétfőn Strike legújabb ügyetlen embere, egy volt Vörössapkás, akit a se-regben nem is ismert, a mopedjével nekiment a taxinak, amit éppen követnie kellett volna. Strike kimondott örömmel rúgta ki. Legalább ki tudta adni a dühét valakin, a főbérlője ugyanis szintén ezt a hetet választotta, hogy a Denmark Street szinte összes többi irodahelybérlőjével együtt értesítse, eladta a házat egy ingatlanfejlesztőnek. Immár az a veszély is fenyegetett, hogy egyszerre veszíti el az irodáját és a lakását is.

És hogy feltegye a koronát erre a különösen rossz néhány napra, a helyettesítő titkárnő, akit felvett, hogy Robin távollétében elvégezze a papírmunkát, és felvegye a telefont, a legidegesítőbb nő volt, akivel csak valaha találkozott. Denise folyamatosan beszélt, valami olyan sipító orrhangon,

ami még a belső iroda becsukott ajtaján is áthatolt. Strike végül ahhoz folyamodott, hogy zenét hallgatott fülhallgatóval, így aztán Denise-nek mindig dörömbölnie kellett az ajtaján, és kiabálnia, hogy meghallja.

– Mi az?

– Ezt most találtam – tolt az orra alá Denise egy gyorsan lefirkantott jegyzetet. – Aszondja, „klinika”, előtte valami V-vel kezdődő szó... fél óra múlva van az időpont, erre emlékeztetnem kellett volna?

Strike látta, hogy Robin írta a jegyzetet. Az első szót ő sem tudta elolvasni.

– Nem – felelte. – Dobja csak ki!

Kicsit abban reménykedett, Robin diszkréten, szakértő segítségével igyekszik úrrá lenni az esetleges mentális problémáin, majd visszatette a fejére a fülhallgatót, és tovább olvasta a félbehagyott jelentést. De nem nagyon tudott rá odafigyelni. Ezért úgy döntött, inkább elindul hamarabb a lehetséges új emberrel leszervezett megbeszélésre. Főleg, hogy ne kelljen Denise közelében lennie, Strike a kedvenc kocsmájába beszélt meg a találkozót.

A shacklewelli hasfelmetsző elfogását követő hónapokban muszáj volt elkerülnie a Tottenhamet, mert ott újságírók hada várt rá – valahogy kiszivárgott, hogy oda szokott járni. Még most is gyanakodva pillantott körül, csak aztán ítélte úgy, hogy nyugodtan odamehet a pulthoz, megveheti a szokásos Doom Barját, és leülhet egy sarokasztalnál.

Részben, mert külön erőfeszítéssel lemondott az étrendjének szerves részét képező sült krumpliról, részben pedig a sok munka miatt Strike soványabb volt, mint egy évvel ezelőtt. Így kisebb súly nehezedett az amputált lába csonkjára is, és kevésbé érezte az erőfeszítést is, meg a megkönnyebbülést is, amikor leült. Beleivott a sörébe, megszokásból, és mert élvezte, hogy viszonylag könnyebben mozog, kinyújtóztatta a térdét; aztán kinyitotta a kartondossziét, amit magával hozott.

A dossziében lévő jegyzeteket az az idióta csinálta, aki nekiment a taxinak a mopedjével, és Strike nem igazán volt elégedett velük. Nem engedhette meg magának, hogy elveszítse ezt az ügyfelet, de Hutchinsszal ketten már így is csak nehezen tudtak minden munkát elvégezni. Sürgősen fel kellett vennie valakit, pedig még abban sem volt biztos, hogy bölcs dolog a hamarosan megérkező illetőn gondolkodnia. Nem egyeztetett Robinnal, mielőtt merészen felkutatta ezt az embert, akivel öt éve nem találkozott;

és amikor a Tottenham ajtaján percre pontosan a megbeszélrt időben be-
lépett Sam Barclay, Strike még mindig azon töprengett, vajon nem óriási
hibát követ-e épp el.

A glasgow-i pasasról bárhol kiszúrta volna, hogy katona volt – a vékony,
V-nyakú pulóvere alatt viselt póló, a rövidre vágott haja, a szűk farmere
és fehéren világító sportcipője elárulták. Strike felállt, és kezét nyújtott.
Barclay, úgy tűnt, ugyanilyen könnyen megismerte.

– Máris iszik, mi? – kérdezte vigyorogva.

– Kér egyet? – kérdezett vissza Strike.

Amíg Barclay sörére várt, Strike a pult mögötti tükörben figyelte a volt
lövész. Csak néhány évvel volt idősebb harmincnál, de a haja máris őszülni
kezdett. Különbén pontosan úgy nézett ki, ahogy emlékezett is rá. Vastag
szemöldöke alatt kerek, kék szem ült, az állkapcsa határozott, kissé görbe
orrával olyan volt, mint egy kedves bagoly. Strike már akkor megkedvelte,
amikor annak idején a hadbírótság elé állításán dolgozott.

– Szív még? – kérdezte tőle, miután elé tette a sört és leült.

– Mos' már csak vapóból – felelte Barclay. – Lett egy gyerekünk.

– Gratulálok – nézett rá Strike. – Szóval figyel az egészségére?

– Aha, olyasmi.

– És árul?

– Sose árultam! – csattant fel Barclay. – Ahogy kurva jól tudja is. Csak
lelazuláshoz, öreg!

– Na és most honnan veszi?

– Internetről – kortyolt bele a sörébe Barclay. – Könnyű dolog. Amikor
először próbáltam, aszítottam, hát ez tuti kurvára nem mehet így, nem? De
aztán meg, gondoltam, jó kis kaland. És cigisdobozba dugva küldik el,
meg egész kis listából lehet választani. Fasz a dolog az internet! – Elnevette
magát, aztán folytatta: – Szóval, mi a helyzet? Mer' arra aztán tényleg nem
számítottam, hogy épp *maga* keres meg!

Strike habozott egy kicsit.

– Arra gondoltam, hogy adnék magának munkát.

Barclay csak bámult rá egy pillanatig, aztán hátravetett fejfel hatalmasat
nevetett.

– Bassza meg! – mondta végül. – Azt' mér nem mondta ezt már az ele-
jén?

– Na mit gondol?

– Jó, nem tolom a vapót minden este! – jelentette ki aztán komolyan. – De tényleg nem! A zasszony nem szereti.

Strike gondolkodott, a kezét a becsukott dosszién nyugtatta.

Egy kábítószergyőn dolgozott Németországban, amikor Barclay-val először összefutott. Persze a hadseregben is adták-vették a kábítószert, mint a társadalom minden más részében, de itt azért hívták be a Különleges Nyomozóegységet, mert úgy tűnt, a szokásosnál jóval profibb műveletet kell felderíteni. A jelek azt mutatták, Barclay kulcsszerepet játszik benne, és amikor egy egész kiló prima marokkói hasis került elő a dolgai közül, Strike úgy érezte, ez mindenképp megér egy beszélgetést.

De Barclay váltig állította, hogy csak be akarják mártani, Strike pedig, aki maga is bent ült a kihallgatásán, hajlott rá, hogy higgyen neki, nem utolsósorban azért, mert úgy látta, ez a katona sokkal intelligensebb annál, hogy ne találjon a hasisnak a málhazsákjánál jobb rejtkehelyet. Másrésről viszont arra épp elég bizonyíték volt, hogy Barclay rendszeresen használ szereket, és több tanú is azt vallotta, hogy az utóbbi időben kiszámíthatatlanná vált a viselkedése. Strike azt a következtetést vonta le, hogy Barclay-t alkalmas bűnbaknak állították oda, és úgy döntött, nyomoz egy kicsit a saját szakállára.

A nyomozás során pedig érdekes információkra bukkant építőanyagokról és egyéb épületgépészeti alkatrészekről, amelyekből teljesen valószínűtlenül gyakran rendeltek újra és újra. Nem akkor találkozott először ezzel a fajta korrupcióval; a két tiszt viszont, akik a leghatározottabban igyekeztek elérni Barclay elítélését, épp ezekért a titokzatosan eltűnő, kiválóan eladható nyersanyagokért felelt.

Amikor négyszemközt beszélt vele, Barclay meglepetten látta, hogy a Különleges Nyomozó őrmestert nem a hasis érdekli, hanem az építési alvállalkozások furcsaságai. Mivel biztos volt benne, hogy jelen helyzetében úgysem hisznek neki, először csak óvatosan beszélt Strike-nak arról, hogy nemcsak rájött, amire senki más nem, vagy ami felett mindenki szemet hunyt, hanem pontosan dokumentálva, táblázatba foglalva feljegyezte, mennyit is loptak el a tisztek. Szerencsétlenségére a két tiszt megneszelte, hogy a kelleténél kicsit jobban érdeklődik a viselt dolgaik iránt – és nem sokkal ez után került a kilónyi hasis a zsákjába.

Barclay meg is mutatta Strike-nak a feljegyzéseit (a jegyzetfüzetet sokkal ügyesebben rejtette el, mint állítólag a hasist), azt pedig lenyűgözte,

milyen módszeresen, találékonyan dolgozott a katona annak dacára, hogy semmilyen nyomozótechnikai kiképzésben nem részesült. Amikor megkérdezte tőle, minek állt neki a nyomozásnak, amiért úgyse fizetett senki, és ami csak jelentős bajba sodorta, Barclay csak megvonta a széles vállát, és azt felelte:

– Há’ nem helyes ez, nem? Hogy a seregtől lopnak. Hogy kurvára az adófizetők pénzét teszik zsebre.

Strike jóval több időt ölt bele az ügybe, mint azt a kollégái indokoltak látták; de végül az ő pluszmunkájának eredményeivel súlyosbítva Barclay dossziéja a tisztek viselt dolgairól elég volt az elítélésükhöz. Persze hivatalosan a Különleges Nyomozóegység oldotta meg az ügyet, de Strike azért tett arról is, hogy csendesen ejtsék a Barclay elleni vádakat.

– S amikor aszondja, „munkát akar adni” – tűnődött hangosan Barclay a kocsmai beszélgetések, pohárcsilingelés hangzavarában –, akkor ilyen nyomozó-dolgokra gondol?

Strike látta rajta, hogy tetszik neki a gondolat.

– Arra – felelte. – Mit csinált azóta, hogy utoljára találkoztunk?

Barclay válasza szomorú, de nem egészen váratlan képet festett. A férfi nehezen talált rendes munkahelyet és maradt meg benne a leszerelése utáni néhány évben, aztán szobafestést, felújítást végzett a sógora cégében.

– A zasszony húzza be a legtöbb pénzt – mondta. – Mer’ neki jó munkája van.

– Értem – bólintott Strike. – Úgy nézem, tudnék magának adni heti egy-két nap munkát így kezdetben. Vállalkozóként ad számlát. Ha nem működik, bármelyikünk bármikor kiszállhat. Jó lesz így?

– Aha – bólintott Barclay. – Aha, jó lesz. Na és mit fizet?

Öt perc alatt megbeszélték a pénzügyeket. Strike elmondta, a többi emberre hogy számláz vállalkozóként, és hogy a költségek és egyéb munkával kapcsolatos kiadások után a blokkokat be kell hoznia az irodába, hogy kifizethessék. Végül kinyitotta a dossziét, és megfordítva Barclay elé tolta.

– Ezt a pasast kéne követni – mutatott egy kövérkés, göndör hajú fiatalemberre a képen. – Lefényképezni, akivel találkozik, meg hogy mit csinál.

– Jól van, rendben – felelte Barclay. Elővette a telefonját, és lefényképezte a célszemélyt és a címet.

– Ma a másik emberem figyelni – folytatta Strike –, de holnap reggel hatkor már magának kell várnia a háza előtt.

Örömmel látta, hogy Barclay nem tiltakozik a korai időpont hallatán.

– Na és a csajjal mi lett? – kérdezte Barclay, és zsebre dugta a telefonját. – Akivel az újságokba’ szerepelt?

– Robinnal? – kérdezett vissza Strike. – Ő szabin van. Jövő héten jön vissza.

Kezet ráztak, és elindultak; Strike egy rövid pillanatig egészen optimista kedvében volt, míg eszébe nem jutott, hogy most vissza kell mennie az irodájába, azaz Denise-hez, aki folyton papagájhangon fecseg, teli szájjal beszél, és képtelen megjegyezni, mennyire utálja a gyenge, tejes teát.

Az iroda felé haladva át kellett küzdenie magát a Tottenham Court Road elején immár folyamatos felújításon. Amikor a legzajosabb részen már túl volt, felhívta Robint, hogy elmondja, felvette Barclay-t, de rögtön a hangpostát kapta. Ekkor jutott eszébe, hogy a lány elvileg pont most van a titokzatos klinikán, úgyhogy inkább letette, nem is hagyott üzenetet.

Menet közben azonban hirtelen valami más is eszébe jutott. Eddig úgy vette, az orvosi időpont Robin mentális egészsége miatt kellett, de mi van, ha...

Megcsörrent a telefon a kezében, az iroda száma jelent meg a kijelzőn.

– Halló!

– Mr. Strike! – rikoltott a fülébe Denise rémült hangja. – Mr. Strike, vissza tudna jönni gyorsan, kérem? Kérem... egy úr... nagyon sürgősen szeretne önnel beszélni...

A háttérben Strike hangos puffanást hallott, majd egy férfi kiabálni kezdett.

– Kérem, jöjjön, amilyen gyorsan csak tud! – kiabálta Denise.

– Máris megyek! – kiáltotta vissza Strike, és ügyetlenül futásnak eredt.

2

... nem olyan a külseje, mint akit be lehetne vezetni.

HENRIK IBSEN: *Rosmersholm*

Strike lihegett, fájt a térd, és az irodájához vezető vaslépcső utolsó néhány fokán már a korlátba kapaszkodva húzta fel magát. Az üvegajtó túloldaláról két emelt hangot hallott, egy férfié, meg egy sivító, ijedt nőit. Amikor berontott az irodába, a falhoz simuló Denise csak annyit tudott kinyögni:

– Jaj, hála istennek!

Strike úgy ítélte meg, a helyiség közepén álló férfi a húszas évei közepén járhat. Sötét haja zilált fürtökben keretezte keskeny, koszos arcát, amelyből mélyre süppedt, égő szemek meredtek rá. Pólója, farmernadrágja, kapucnis pulóvere mind szakadt volt, és mocskos, és egyik edzőcipőjének talpa kezdett már leválni. Mosdatlan, állatias szag csapta meg az orrát.

Kétség sem férhetett hozzá, hogy a jövevény valamilyen mentális betegségben szenved. Nagyjából tíz másodpercenként, láthatóan irányíthatatlanul és kényszeresen először az orra végéhez emelte a kezét (amitől az orra már eléggé ki is pirosodott), aztán valami üres dobbanással a mellkasára csapott, majd leengedte a kezét. Ami szinte rögtön lendült is megint az orrához. Olyan volt, mintha elfelejtette volna, hogy kell rendesen keresztet vetni, vagy mintha leegyszerűsítette volna, hogy gyorsabban menjen. Orr, mellkas, kéz le; orr, mellkas, kéz le; szörnyű látványt nyújtott az önkéntelen mozdulatsor, annál is inkább, mert a férfi mintha tudatában sem lett volna, hogy mit csinál. Sok ilyen beteg, kétségbeesett ember volt a fővárosban, akikkel mindig valaki más dolga lett volna foglalkozni, mint az utas a metróon, akinek igyekszik senki sem a szemébe nézni, a zavarosan kiabáló nő az utcasarkon, aki elől átmegy mindenki a túloldalra – az ilyen megtört, darabokra hullott emberek már túl gyakori jelenség volt ahhoz, hogy bárkinek sokáig izgassák a képzeletét.

– Maga az? – kérdezte a tüzes szemű férfi, míg a keze megint az orrához, majd a mellkasára ugrott. – Maga Strike? A nyomozó?

A másik kezével, ami nem az orra és a mellkasa között járt fel-alá, hirtelen a sliccéhez kapott. Denise-ből valami nyöszörgés tört elő, mintha attól félne, a pasas most majd lehúzza a nadrágját, ami egyébként valóban lehetségesnek tűnt.

– Igen, én vagyok Strike – felelte neki a nyomozó, és odalépett a jövevény meg a titkárnő közé. – Jól van, Denise?

– Igen... – suttogta az még mindig a falnak simulva.

– Láttam, hogy megöltek egy gyereket – jelentette ki a férfi. – Megfojtották.

– Jól van – válaszolt Strike kimérten. – Menjünk csak be ide!

A kezével intett, hogy a jövevény menjen csak előre a belső irodába.

– Hugyoznom kell! – bökte ki az a sliccét húzogatva.

– Akkor erre tessék!

Strike kikísérte a vécéhez az iroda ajtaja mellett. Amikor becsukódott mögötte az ajtó, halkán visszament Denise-hez.

– Mi történt?

– Magát kereste, én mondtam, hogy nincs itt, ő meg bedühödött, és elkezdte ütni a dolgokat!

– Hívja a rendőrséget! – utasította Strike csendesen. – Mondja azt, hogy egy nagyon beteg emberrel van dolgunk. Az is lehet, hogy pszichotikus. De várja meg azért, amíg bemegyünk az irodámba!

Nagy zajjal kivágódott a vécéajtó. A férfi slicce nyitva maradt; nem úgy tűnt, hogy volna rajta alsónadrág. Denise megint nyöszörgött egy kicsit, ahogy a jövevény keze megszállottan az orrához, mellkasához, megint az orrához, megint a mellkasához kapott, nyilván megfélemlítve róla, hogy a sliccénél jókora pamacs sötét szőr lóg ki.

– Erre – szólott hozzá kedvesen Strike. A férfi becsoszogott az ajtón; a büze a rövid szünet után még töményebben csapta meg az orrukat.

Amikor felajánlotta neki, hogy foglaljon helyet, a férfi az ügyfeleknek fenntartott szék legszélére ült.

– Hogy hívják? – kérdezte Strike, és maga is leült az íróasztal másik oldalán.

– Billy – felelte az, és a kezével gyors egymásutánban háromszor is az orrához-mellkasához kapott. Amikor harmadszor is leengedte, a másik kezével megragadta és megszorította.

– És azt mondja, látta, hogy megfojtottak egy gyereket, Billy? – kérdezett tovább Strike. Kintről közben Denise hangja szűrődött be:

– A rendőrséget, gyorsan!

– Mi az, mit mondott? – kapta fel a fejét Billy. Mélyen ülő, hatalmas szeme idegesen a külső iroda felé pattant; a kezével még mindig fogta a másik kezét, hogy az önkéntelen mozdulatnak gátat vessen.

– Semmi, semmi – vágta rá Strike rögtön. – Több különböző ügyön is dolgozunk. Meséljen még erről a gyerekről!

Strike a jegyzetömbjéért nyúlt, lassú, óvatos mozdulatokkal, mintha Billy valami vadon élő madár lenne, akit nem akar elijeszteni.

– Megfojtotta ott fent, a lónál.

Denise most már hangosan hadart a telefonba a vékonyka válaszfal túloldalán.

– Mikor történt ez? – érdeklődött Strike még írás közben.

– Réges-ré... még kisgyerek voltam. Egy kislány volt, de aztán azt mondták, hogy kisfiú. Jimmy is ott volt, azt mondja, nem is láttam, pedig igen. Láttam, láttam, hogy megfojtotta. Láttam!

– És ez fent történt, a lónál, ugye?

– Ja, fent, a lónál. De nem ott temették el a lányt. A fiút. Hanem lent a kis völgyben, az apám házában. Láttam őket, meg tudom mutatni, hol. Az a nő nekem nem hagyná, hogy ott ássak, de magának engedné!

– És ezt Jimmy tette, ezek szerint?

– Jimmy nem fojtott meg senkit! – csattant fel dühösen Billy. – Látta ő is, ahogy én. Most azt mondja, nem is történt ilyen, de hazudik, ott volt ő is. Csak, tudja, fél.

– Értem – hazudta Strike, és tovább jegyzetelt. – Nos, ha nyomozni akarok az ügyben, szükségem van a lakcímére.

Kicsit arra számított, Billy ellenáll majd, de az már el is vette a felé nyújtott jegyzetfüzetet és tollat. A szaga megint megcsapta Strike-ot. Billy írni kezdett, de aztán mintha meggondolta volna magát.

– De ugye nem megy el Jimmyhez? Mer' ezért kurvára kicsinál. Nem mehet Jimmyhez!

– Nem, nem – igyekezett nyugtatni Strike. – Csak a nyilvántartáshoz kell a lakcíme.

Az ajtón át megint Denise fülsértő hangja hallatszott be.

– Annál hamarabb küldjenek valakit, teljesen meg van zavarodva!

– Miről beszél? – kapta fel a fejét Billy.

Strike nagy bosszúságára Billy hirtelen kitépte a legfelső lapot a jegyzetfüzetből, összegyűrte, majd a papírral az öklében ismét az orrához, mellkasához kezdett kapkodni.

– Denise miatt ne fájjon a feje! – mondta neki Strike. – Egy másik ügyféllel beszél. Kér valamit inni, Billy?

– Inni, mit?

– Egy teát? Vagy kávét?

– Miért? – nézett rá kérdőn Billy. Úgy tűnt, ettől még gyanakvóbbá vált. – Miért akarja, hogy igyak valamit?

– Csak ha szeretne. Nem történik semmi, ha nem.

– Nem kell gyógyszer!

– Nincs is magának semmilyen gyógyszerem – felelte Strike.

– Nem vagyok örült! Megfojtotta a gyereket, aztán eltemették, lent a kis völgyben apánk háza mellett! Egy takaróba csavarva. Rózsaszín takaróba. Én nem tehetek róla. Én csak kisgyerek voltam. Nem is akartam menni. Csak kisgyerek voltam!

– Hány éve történt ez, azt tudja?

– Réges-ré... évekkel eze... nem tudom kivenni a fejemből! – Billy szeme égett a keskeny arcában, az öklébe gyűrt papírlap meg fel-le libgett az orrához, majd a mellkasához. – Egy rózsaszín takaróban temették el, lent a kis völgyben az apám házánál. De utána azt mondták, hogy kisfiú volt.

– Hol van az apja háza, Billy?

– Az a nő, most már nem engedne vissza. De *maga*, maga áshatna ott. *Maga* odamehetne! Megfojtották, bizony – ismételte Billy, és kísérteties tekintetével Strike-ot fixírozta. – De Jimmy azt mondta, kisfiú volt. Megfojtották, ott fent, a...

Kopogás hallatszott az ajtón. Mielőtt még Strike kiszólhatott volna neki, hogy ne jöjjön be, Denise bedugta a fejét az ajtó részén – most, hogy Strike is itt volt, nagyon felbátorodott, érezte, milyen fontos.

– Jönnék! – mondta valami olyan eltűzöttan sokatmondó pillantással, hogy arra még egy Billynél jóval kevésbé gyanakvó ember is felfigyelt volna. – Már úton vannak.

– Kik jönnek? – ugrott fel Billy. – Kik vannak úton?

Denise gyorsan visszahúzta a fejét és becsukta az ajtót. A fán halk dobbanás hallatszott; Strike tudta, hogy a nő háttal nekidőlt, hátha Billy úgy nem tud kimenni.

– Csak egy küldeményről beszélt, amit várok – mondta Strike nyugtatólag, és ő is felállt. – Mondja csak tovább a...

– Mit csinált? – kurjantotta Billy, majd hátrálni kezdett az ajtó felé. Közben még néhányszor megérintette az orrát, a mellkasát. – Kik jönnek?

– Nem jön senki! – felelte Strike, de Billy máris az ajtót próbálta kilökní. Mivel nem sikerült, keményen nekiugrott. Kintről sikoltás hallatszott, ahogy Denise-t félrelökte. Még mielőtt Strike kijöhetett volna az íróasztala mögül, Billy már ki is szaladt a külső ajtón. Hallották, ahogy hármásával ugrál le a vaslépcsőkön, a feldühödött Strike pedig, mivel tudta, hogy esélye sem lehet utolérni a fiatalabb és minden jel szerint jobb karban is lévő férfit, megfordult, és visszaszaladt az irodájába. Feltépte a tetőablakot, és kihajolt; még épp látta, ahogy Billy rohanvást eltűnik szem elöl a sarkon.

– *A picsába!*

Egy ember, aki épp az egyik gitárboltba ment volna be az utca túloldalán, döbbenet kereste a hang forrását.

Strike visszahúzta a fejét, és sarkon fordulva dühösen bámult Denise-re. Az a belső ajtóban állva porolta le épp a ruháját; hihetetlen, de úgy tűnt, teljesen elégedett magával.

– Én próbáltam bent tartani! – jelentette ki büszkén.

– Hát persze – bólintott Strike jelentős önfegyelmet tanúsítva. – Láttam is.

– A rendőrség már úton van.

– Remek.

– Kér egy csésze teát?

– Nem – sziszegte Strike összeszorított fogakkal.

– Akkor azt hiszem, megyek, és befújom légrfrissítővel a mosdót – mondta Denise, majd suttogva hozzátette: – Szerintem nem is húzta le!

3

Magamban vívódtam, a legteljesebb némaságban.

HENRIK IBSEN: *Rosmersholm*

Az ismeretlen deptfordi utcákon Robint hirtelen valami futó vidámság öntötte el – elgondolkodott, mikor érezte magát utoljára így, és arra jutott, hogy már több mint egy éve. A délutáni napsütés, a színes kirakatok, az utcai nyüzsgés, a zaj erőt adott, és lelkesítette is. Azt ünnepelte most, hogy soha többet nem kell betennie a lábát a Villiers Trust magánklinikára.

A terapeutája nem örült neki, hogy abbahagyta a kezelést.

– Azt javaslom, csinálja végig az egész terápiás programot – mondta.

– Tudom – felelte Robin –, de hát, már elnézést, szerintem ennek több haszna már nem lesz.

A terapeuta hűvösen mosolygott.

– A kognitív terápia remek volt – folytatta Robin. – Az tényleg segített a szorongáson, azt tovább is akarom csinálni...

Robin nagy levegőt vett, a tekintete a nő lapos sarkú, kerek orrú kis cipőjén állapodott meg; aztán kényszerítette magát, hogy a szemébe nézzen.

– ...de ezt a másik részt nem találom hasznosnak.

Újabb csend. Öt alkalom után Robin már megszokta ezt. Mindennapi beszélgetésben udvariatlan vagy passzív-agresszív dolog lenne ilyen hosszú szüneteket hagyni, és csak nézni a másikra, várni, hogy tovább mondja, de a pszichodinamikus terápiában, mint megtudta, ez a szokás.

Robint a háziorvosa ugyan beutalta ingyenes terápiára, de ott olyan hosszú volt a várólista, hogy Matthew összeszorított szájú jóváhagyásával úgy döntött, inkább fizet a kezelésért. Jól tudta, hogy Matthew legszívesebben azt mondaná, az ideális megoldás az lenne, ha otthagyná a munkát, amitől poszttraumás stresszt szenvedett, és ami szerinte közel nem fizet eleget ahhoz képest, milyen veszélynek teszi ki magát a lány.

– Tudja – mondta tovább Robin az előre átgondolt beszédét –, az életben most gyakorlatilag mindenki jobban tudja, mi a jó nekem.

– Nos, igen – vetette közbe a terapeuta valami olyan hangsúllyal, amit Robin a klinikán kívül leereszkedőnek érzett volna. – Beszéltünk arról, hogy...

– ...és...

Robinnak békés, udvarias természete volt. Viszont épp az orvosa biztatta folyamatosan, hogy itt, az ő kopott kis irodájában, a mattzöld cserépbe ültetett zöldike meg az alacsony fenyőfa asztalon álló extra nagy papír zsebkendő doboz előtt mondja csak ki kendőzetlenül az igazat.

– ...és az igazat megvallva – mondta Robin –, nekem úgy tűnik, maga is pont ilyen.

Ismét csend.

– Nos – nevetett fel halkán a terapeuta –, az én dolgom az, hogy segítsék önnek megérteni, hogy...

– Igen, de ahogy csinálja... hogy állandóan *lök előre* – válaszolta Robin. – Támadó. Beleköt mindenbe, amit mondok.

Robin lehunyta a szemét; valami nagy-nagy kimerültség hulláma csapott át felette. Fájt minden izma. Egész héten lapra szerelt bútorokat rakott össze, könyves dobozokat cipelt, képeket akasztott fel.

– Amikor kilépek innen – folytatta Robin, miután kinyitotta a szemét –, úgy érzem magam, mint akit kifacsartak. Hazamegyek a férjemhez, és ő is pontosan ugyanezt csinálja. Hatalmas nagy szüneteket hagy, és a legkisebb dolgokban is belém köt. Akkor felhívom anyámat, és az is ugyanolyan. Mindenki állandóan azzal jön, hogy csináljak már magammal valamit, kivéve...

Elhallgatott, azután befejezte a mondatot:

– ...a munkatársam.

– Mr. Strike – mondta kedvesen a terapeuta.

Sokat vitatkoztak azon, hogy Robin nem volt hajlandó a Strike-kal való viszonyáról beszélni, csak annyit mondott, hogy a főnöke nem is tudja, milyen hatással volt rá a shacklewelli hasfelmetsző esete. A személyes viszonyuk, szögezte le Robin, semmilyen módon nem kapcsolódik a jelenlegi problémáihoz. A terapeuta azóta is minden alkalommal előhozta a kérdést, Robin pedig továbbra sem volt hajlandó erről beszélni.

– Igen – bólintott. – Ő.

– Azt ön is bevallotta, hogy nem árulta el neki, mennyire szorong.

– Szóval – folytatta Robin, mintha meg sem hallotta volna –, igazából ma csak azért jöttem, hogy megmondjam, abba hagyom a kezelést. Mint mondtam, a kognitív terápiát nagyon hasznosnak találtam, csinálni is fogom a gyakorlatokat továbbra is.

A terapeutát láthatólag nagyon dühítette, hogy Robin még az egész egy órára sem akart maradni; de kifizette az egészet, és úgy érezte, nyugodtan mehet is. Olyan volt, mintha kapott volna plusz egy órát a napjához. Azt is megérdemeltnek érezte, hogy most nem siet rögtön haza kicsomagolni, hanem vett egy Cornettót, és élvezettel eszegette, úgy sétált az új lakásuk környékén a napsütötte utcákon.

Úgy kergette ezt a hirtelen vidámságot, mint egy pillangót, mert félt, hogy ellibben előle – betért egy kisebb, csendesebb utcába, és külön odafigyelt, hogy alaposan megnézzé az ismeretlen helyet. Végére is, annak is nagyon örült, hogy a régi lakásukat és West Ealinget otthagyták a sok rossz emlékekkel együtt. A tárgyalása során kiderült, hogy a shacklewelli hasfel-metsző sokkal régebben követte, mint azt Robin gyanította. A rendőrség-től megtudta, hogy szerintük ott leselkedett sokszor a Hastings Roadon, parkoló autók mögé bújva, alig néhány méterre a bejárati ajtajuktól.

Bármilyen kétségbeesetten is akart azonban elköltözni, tizenegy hónapig tartott, amíg Matthew-val találtak megfelelő lakást. Leginkább az okozott gondot, hogy Matthew mindenáron „feljebb akart lépni az ingatlanlétrán” most, hogy jobban fizetett állása volt, és az anyai örökségét is megkapta. Robin szülei is hajlandónak mutatkoztak segíteni, tudván, milyen szörnyű dolgok kötődnek a régi lakáshoz; de Londonban borzalmasan drágák az ingatlanok. Matthew háromszor is beleszeretett egy olyan lakásba, ami reálian nézve számukra megfizethetetlen volt. Háromszor nem sikerült megvenniük egy lakást, amiről Robin előre megmondhatta volna neki, hogy több ezer fonttal többért fog elmenni, mint amennyit ők fizetni tudnának.

– Ez neveléses! – ismételte Matthew. – Hát ennyit nem ér!

– Annyit ér, amennyit adnak érte – szögezte le Robin; frusztrálta, hogy a könyvelő férje ennyire nem érti a piac működését. Ő már költözött volna bárhová, akár egy üres szobába is, csak ne kelljen a rémálmaiban kísértő gyilkos árnyékában élnie.

Már épp visszaindult volna a főútra, amikor megakadt a szeme egy résen a téglafalban – két oldalán, két oszlop tetején olyan fura díszek voltak, amilyet még sosem látott.

Az oszlopok tetején, faragott csontokon két hatalmas, repedezett kőkoponya ült; a kapun túl magas, szögletes torony emelkedett. Robin közelebb lépve megvizsgálta a koponyák feketén, üresen tátongó szemeödreit – ezek nyugodtan lehetnének valami fantasyfilmben, egy kalóz palotájának kapuján is, gondolta. Bekukucskált a kapun, és egy kis templomot látott, körülötte mohával benőtt sírköveket az épp virágba borult rózsakertben.

Körbesétált a Szent Miklós-templom kertjében; érdekes hatást keltett, ahogy a régi vörös téglás iskolaépületet hozzáépítették a durva kövekből emelt toronyhoz. Végül leült egy fapadra, ami a napon már majdnem túlságosan is felmelegedett; kinyújtóztatta a fájó hátát, beszívta a rózsák csodás illatát – és hirtelen, teljesen önkéntelenül, visszarepült gondolatban a yorkshire-i lakosztályba majdnem egy évvel ezelőttre, ahol szintén egy csokor vérvörös rózsza nézte végig, mi történt, miután otthagya Matthew-t a táncparketten.

Matthew, az apja, Sue nénikéje, Robin szülei és a bátyja, Stephen mind felmentek a menyasszonyi lakosztályhoz – ide vonult vissza Robin Matthew haragja elől. Épp a menyasszonyi ruhát vette le, amikor egymás után berontottak, és mind azt követelték, mondja már el, mi folyik itt.

Rettentő hangzavar lett a vége. Stephen fogta fel először, mit is tett valójában Matthew, amikor eltüntette Strike hívását, és rögtön ordítani is kezdett vele. A részeg Geoffrey azt követelte, magyarázzák meg neki, miért maradhatott Strike ebédre, amikor nem is jelzett vissza, hogy jön. Matthew mindenkivel kiabált, hogy menjenek ki, ezt most Robinnak és neki kell rendezni, Sue néni meg csak azt ismételte: – Én sose láttam olyat, hogy egy menyasszony kirohan az első táncáról! *Soha! Soha* nem láttam olyat, hogy egy menyasszony otthagya az első táncot!

Aztán végre Linda is megértette, mit csinált Matthew, és ő is nekiállt leteremtteni. Geoffrey a fia védelmére sietett, és nekiszegte Lindának a kérdést, ugyan miért akarja, hogy a lánya visszamenjen egy olyan emberhez dolgozni, aki hagyta, hogy megkéseljék. Megjött a szörnyen részeg Martin is, és rögtön orrba vágta Matthew-t – hogy miért, azt soha senki nem tudta meg pontosan. Robin pedig bevonult a fürdőszobá-

ba, és hihetetlen módon (hiszen egész nap alig evett valamit) belehányt a vécébe.

Öt perc múlva muszáj volt beengednie Matthew-t is, mert annak meg vérzett az orra; és ott bent, míg a családjaik tovább ordítottak egymással az ajtó túoldalán, Matthew az orrában egy vécépapír-dugóval arra kérte, jöjjön el vele a Maldív-szigetekre, nem nászútként, már nem – hanem hogy elvonulva átgondolhassák a dolgokat, „jó távol,” mondta Matthew bedugott orral, és az ordibálás hangjai felé intett, „ezektől”. – És még a sajtó is – tette hozzá vádlón. – A hasfelmetszős ügy miatt rád fognak szállni!

Hűvös tekintettel méregette Robint a véres vécépapírral az orrában, majd' szétvetette a düh, amiért az megalázta a táncparketten, Martinra is mérges volt, amiért megütötte. Nem volt semmi romantikus a kérésében, hogy szálljon fel vele a gépre. Válságtalálkozóra hívta inkább, ahol lesz esélyük nyugodtan megtárgyalni mindent. Ha komoly mérlegelés után arra a következtetésre jutnak, hogy hiba volt összeházasodniuk, a második hét végén hazajönnek, közösen bejelentik, amit be kell, aztán mennek tovább külön.

És szerencsétlen Robin, akinek lüktetett a karja, mélységesen megrázták az érzései, amikor Strike átölelte, és nagyon jól tudta, hogy az újságírók talán épp most is utána nyomoznak, abban a pillanatban, ha nem is szövetségesnek látta Matthew-t, de legalább a szökés lehetőségét érezte meg benne. Szörnyen vonzónak tűnt csak felülni a gépre, és elrepülni oda, ahol nem éri el a kíváncsiság, pletyka, düh, aggályoskodás, a kéréstlen tanácsok szökőárja, ami pedig biztosan elborítja, ha itt marad Yorkshire-ben.

Így aztán elment Matthew-val, bár alig beszéltek az egész repülőúton. Nem is kérdezte tőle a gépen, mire gondol, hosszú órákon keresztül. Csak azt tudta, hogy ő maga Strike-on gondolkodott. Emlékezetben újra meg újra visszatért az ölelésükhöz, miközben az ablak előtt elhúzó felhőket bámulta.

Szerelmes lennék belé? – kérdezte magában többször is, de nem jutott semmilyen kézzel fogható eredményre.

Napokig tanakodott ezen, és erről a belső küzdelméről még csak nem is szólhatott Matthew-nak, ahogy a fehér homokos strandokon sétálva a kettejük közti feszültségekről, sérelmekről beszélgettek. Matthew a nappaliban aludt a kanapén, Robin pedig az emeleten, a szúnyoghálóval borított kétszemélyes ágyon. Néha veszekedtek, máskor sértett vagy dühös

csendbe húzódtak vissza. Matthew mindig rajta tartotta a szemét Robin telefonján, mindig tudni akarta, hol van, folyton felvette és átnézte, Robin pedig tudta, hogy a főnöke üzeneteire, hívásaira vadászik.

És ami a legrosszabb, hogy nem voltak ilyenek. Úgy tűnt, Strike nem akar vele beszélni. Az az ölelés a lépcsőn, amihez a lány gondolatai úgy szaladtak vissza újra meg újra, mint kutya egy különösen csodás illatú lámpaoszlophoz, számára láthatólag közel sem jelentett annyit.

Robin minden éjjel kiment egyedül a tengerpartra, hallgatta a tenger mély lélegzetét. A sérült karja izzadt a karvédőben; a telefonját a villában hagyta, hogy Matthew-nak ne legyen indoka követni, hátha leleplezheti, hogy titokban Strike-kal beszélget.

De a hetedik este, amikor Matthew-t ismét hátrahagyta a villában, Robin elhatározta magát, hogy felhívja Strike-ot. Szinte önmaga elől is titokban tartva kidolgozta a tervet. Az üdülő bájában volt egy vonalas telefon, az iroda számát pedig tudta fejből. Ezt úgyis automatikusan átirányítják Strike mobiljára. Azt ugyan nem tudta, mit is mond neki, ha eléri, de biztos volt benne, hogy ha meghallja a férfi hangját, megtudja az igazat a saját érzelmeiről is. Kicsöngött a telefon a távoli Londonban, Robinnak pedig teljesen kiszáradt a szája.

Valaki felvette, de néhány másodpercig nem szólt bele senki. Robin mozgás hangjait hallotta, aztán kacagást, végül valaki meg is szólalt:

– Halló! Itt Cormy-Warmy...

Azzal a nő hangos, rekedt nevetésben tört ki, Robin pedig meghallotta Strike hangját a háttérben, mint akit mulattat is a dolog, meg bosszant is, de az biztos, hogy be van rúgva:

– Add ide! Na, komolyan, add i...

Robin lecsapta a kagylót. Az arcát és a mellkasát izzadság öntötte el; szégyent érzett, ostobának, megalázottnak érezte magát. Strike egy másik nővel van. A nevetése eltéveszthetetlenül bensőségesnek hangzott. Az ismeretlen lány incselkedett vele, ahogy felvette a telefonját és, felháborító módon „Cormy”-nak nevezte.

Ha Strike valaha rákérdez a hívásra, letagadja, határozta el. Pókerarccal hazudik neki, úgy tesz, mintha fogalma sem lenne, miről beszél...

Mint egy kemény pofon, úgy érte a nő hangja a telefonban. Ha Strike képes volt ilyen hamar ágyba vinni valakit az ölelésük után – mert arra mérget mert volna venni, hogy akárki is ez a lány, vagy már lefeküdt

Strike-kal, vagy hamarosan le fog –, akkor nyilván nem azon kínlódik otthon Londonban, hogy mit is érez valójában Robin Ellacott iránt.

Az ajkára kiülő sótól szomjas is lett, ahogy csak ment az éjszakában, mély barázdát húzva a fehér homokban, mellette a végtelen hullámok mosták a partot. Vajon nem lehetséges, tette fel a kérdést, amikor már kísírta magát, hogy csak összekeveri a hálát, a barátságot valami mélyebb érzellemmel? Hogy a nyomozás iránti szeretetét csak rávetíti a férfira, akitől élete munkáját kapta? Persze, csodálta Strike-ot, és nagyon kedvelte is. Rengeteg mindenben mentek át közösen, hát természetes is, hogy közel érzi magához – de vajon ez szerelem lenne?

Egyedül a balsamos, szűnyogoktól zümmögő éjszakában, Robin magához szorította a sajtó karját, és ahogy a hullámok sóhajait hallgatta a parton, emlékeztette magát, hogy ahhoz képest, hogy mindjárt 28 éves, nagyon kevés tapasztalata van férfiakkal. Matthew-n kívül nem ismert mást, ő volt az egyetlen szexuális partnere, immár tíz éve ő jelentette a biztonságot. Ha most *tényleg* belehabarodott Strike-ba (direkt használta ezt a régies kifejezést, amit az anyja is mondhatott volna), az vajon nem lehet csak annak a természetes következménye, hogy a korabeli nőkhöz képest kevés változatosság, kevés tapasztalat volt eddig az életében? Olyan sokáig volt hűséges Matthew-hoz, nem érthető akkor, hogy egy nap körülnéz, és eszébe jut, hogy más életek, más választások is lehetségesek? Nem érlelődött már réges-rég, hogy feltűnjön, Matthew nem az egyetlen férfi a világon? Strike pedig, jelentette ki magában, egyszerűen csak az, akivel a legtöbb időt tölti, így természetes, hogy órá vetíti ezt a bizonytalanságot, kíváncsiságot, a Matthew-val való elégedetlenségét.

Amikor így sikerült értelmesen megbeszélnie a dolgokat a lelkének azzal a részével, amelyik folyton Strike után vágyakozott (Robin így fogalmazta meg ezt magában), a nászút nyolcadik estéjén meghozta a nehéz döntést is. Haza akart menni a két hét letelte előtt, és tájékoztatni a családjait a szakításról. Matthew-nak azt kell majd mondania, hogy ennek semmi köze máshoz, de sok-sok fájdalmas, komoly tűnődés után Robin már nem hitt benne, hogy alkalmasak folytatni ezt a házasságot.

Még most is emlékezett rá, ahogy pánik és rettegés keveredett benne, úgy nyitotta ki a házikójuk ajtaját; készen állt a veszekedésre, ami aztán sosem történt meg. Matthew a kanapén hevert, és amikor meglátta, csak azt motyogta:

– Anya?

Az arca, karja, lába csillogott az izzadságtól. Robin elindult felé, és a bal alkarja belső oldalán ronda, feketén kígyózó ereket látott, mintha tintával töltötték volna meg őket.

– Matt?

A hangját hallva a férfi felismerte, hogy nem a halott anyja az.

– Nem... vagyok jól, Rob...

Robin a telefonhoz rohant, felhívta a szállodát, és kérte az orvost. Mire az orvos megjött, Matthew többnyire már valami delíriumos állapotban lebegett. Megtalálták a karcolást a bal kézfejen, és aggódva arra jutottak, talán cellulitisz – az orvos meg a nővér gondterhelt arcáról Robin azt olvastale, ez komoly dolog. Matthew folyton alakokat látott meg-megmozdulni a szoba sötét sarkaiban, embereket, akik nem is voltak ott.

– Ki az ott? – kérdezgette Robint. – Az ott ki?

– Nincs ott senki, Matt.

Robin már a kezét szorongatta, az orvos és a nővér meg azt tárgyalták meg, nem kéne-e kórházba vinni.

– Ne hagj itt, Rob!

– Nem hagylak itt.

Robin csak úgy értette, hogy ebben a pillanatban nem megy sehová, nem úgy, hogy örökre vele marad; de Matthew rögtön zokogásban tört ki.

– Jaj, hála istennek! Már azt hittem, hogy el akarsz... Szeretlek, Robin! Tudom, hogy elcsesztem dolgokat, de szeretlek...

Az orvos antibiotikumtablettát adott Matthew-nak, aztán elvonult telefonálni. A férfi önkívületben, nagy köszöngetéssel kapaszkodott Robinba. Időnként visszasüllyedt abba az állapotba, amikor árnyakat látott a szoba sarkában, és még kétszer emlegette a halott anyját. A trópusi éjszaka bársonyos sötétjében Robin hallgatta az ablakon lévő szúnyoghálónak ütköző szárnyas rovarok hangját; nyugtatgatta, figyelte a férfit, akit 17 éves kora óta szeretett.

Szerencsére mégsem cellulitisz volt. A következő 24 órában a fertőzés jól reagált az antibiotikumra. A hirtelen, súlyos betegségből lábadozó Matthew állandóan Robint figyelte; a lány sosem látta még ilyen gyengének, ilyen sebezhetőnek, és tudta, attól fél, hogy nem véglegesen értette, hogy vele marad.

– Ezt nem dobhatjuk el csak úgy, nem? – kérdezte rekedten az ágyból. Az orvos ragaszkodott hozzá, hogy feküdjön. – Ezt a sok-sok évet?

Robin hagyta, hadd beszéljen a jó éveikről, a közösen eltöltött időről, és újra felidézte magában a nevetgélő lányt, aki Cormynak szólította Strike-ot. Elképzelte, hogy hazamennek, és kéri a házasság érvénytelenítését, mivel még mindig nem hálták el. Eszébe jutott, mennyi pénzt öltek a szülei az esküvőbe, aminek minden percét utálta.

A templomkert rózsáin zümmögtek a méhek, Robin pedig már vagy ezredszer arra gondolt, vajon hol lenne most, ha Matthew nem sérti fel a kezét azon a korallon. A terápiás alkalmak, amelyeknek épp most vetett véget, jórészt azzal teltek, hogy muszáj volt a kétségeiről beszélnie – a kétségekről, amelyek azóta rágták, hogy beleegyezett, maradjanak házasok.

A következő hónapokban, különösen akkor, amikor egészen jól kijöttek Matthew-val, úgy tűnt számára, helyes döntés volt adni még egy esélyt a házasságnak, de mindig így gondolt rá, próbaidőként; és néha, amikor nem tudott éjjel aludni, szemrehányást is tett magának, amiért ilyen határozatlan volt, és nem szakította ki magát a kapcsolatból, amint Matthew jobban lett.

Strike-nak sosem mondta el, mi történt, miért ment bele, hogy próbálják megmenteni a házasságukat Matthew-val. Talán épp ezért lett ilyen hűvös, távolságtartó a viszonya a főnökével. A nászútról visszaérve azt látta, hogy Strike máshogy néz rá – és talán, vallotta be, ő is máshogy néz Strike-ra amiatt, amit a telefonban hallott, amikor kétségbeesetten megpróbálta hívni a Maldív-szigeteki bárból.

– Akkor kitartanak, hm? – kérdezte mogorván Strike a jegygyűrűre pillantva a kezén.

Robint idegesítette a megjegyzés hangvétele, és az is, hogy utána nem kérdezte meg, miért próbálkozik; sőt, innentől Strike sosem kérdezte a magánéletéről, még csak jelét sem adta, hogy egyáltalán emlékszik az ölelé-sükre a lépcsőn.

Akár Strike rendezte így, akár véletlenül történt, de a shacklewelli has-felmetsző óta nem dolgoztak közösen egy ügyön. A főnökét követve Robin is a hűvös profizmusba vonult vissza.

De néha attól félt, hogy Strike már nem értékeli úgy, mint régen, miután ilyen konformistának, gyávának bizonyult. Néhány hónappal ez-előtt volt egy kínos beszélgetésük, amikor Strike felvetette, vegyen ki egy

kis szabadságot, és érdeklődött, valóban teljesen helyrejött-e már a késes támadás óta. Robin úgy érezte, ezzel a bátorságát vonja kétségbe – félt, hogy megint félreállítják, és az életéből kiesik az, amivel jelenleg egyedül elégedett benne. Így kijelentette, hogy tökéletesen jól van, és még nagyobb erőfeszítéssel dolgozott tovább.

Rezegni kezdett a táskájában a lenémított telefon. Robin benyúlt érte, és megnézte, ki hívja. Strike volt az. Most látta, hogy már korábban is kereste, amíg ő épp a Villiers Trust magánklinikának mondott boldogan búcsút.

– Hahó! – vette fel. – Az előbb nem hallottam, bocsánat!

– Semmi baj. Halad a költözés?

– Aha – felelte Robin.

– Csak azt akartam elmondani, hogy felvettem egy új embert. A neve Sam Barclay.

– Remek. – Robin közben egy nagy, harmatosan rózsaszín rózsán ragyogó legyet bámult. – Milyen háttere van?

– Katonai – válaszolt Strike.

– Katonai rendőrség?

– Ööö... nem egészen.

Robin önkéntelenül is elvigyorodott, ahogy Strike elmesélte Sam Barclay történetét.

– Szóval felvett egy fűszívó szobafestőt?

– Vapózik, Robin, *vapózik* – javította ki Strike, és Robin tudta, hogy ő is vigyorog. – Próbál egészségesebben élni. Kisgyereke van.

– Hát, ez... érdekesen hangzik.

Robin elhallgatott, de Strike nem mondott semmit.

– Akkor szombat este találkozunk – szólalt meg végül Robin.

Robin úgy érezte, muszáj meghívnia Strike-ot is a lakásavatójukra, mert meghívta a leggyakrabban velük dolgozó, legmegbízhatóbb külsősüket, Andy Hutchinst is, és furán vette volna ki magát, ha Strike-ot kihagyja. De az meglepte, hogy Strike elfogadta a meghívást.

– Ja, igen, szombaton.

– Lorelei is jön? – kérdezte Robin. Igyekezett könnyedén odavetni, de nem volt benne biztos, hogy sikerült.

London belvárosában Strike úgy érezte, mintha lenne a kérdésnek egy kis gúnyos éle, mintha Robin arra akarna célozni vele, hogy a barátónjé-

nek vicces neve van. Régebben talán visszakérdezett volna, hogy mi baja a „Lorelei” névvel, és még élvezte is volna az évődést; de most ez veszélyes terepnek tűnt.

– Igen, jön ő is. A meghívás mindkettőnknek...

– Persze, persze – vágta rá gyorsan Robin. – Rendben, akkor találkozunk...

– Ja, várjon csak! – mondta most Strike.

Egyedül volt az irodában, mert Denise-t korábban hazaküldte aznap. A titkárnő nem akart hazamenni, végül is órabérben fizették, és csak akkor állt neki folyamatos szóáradat közepette összeszedni a dolgait, amikor Strike biztosította, hogy kifizeti az egész napot.

– Történt délután valami fura – kezdte Strike.

Robin figyelmesen, közbekérdezés nélkül végighallgatta Strike alapos beszámolóját Billy rövid látogatásáról. Mire a végére ért, már el is felejtette a nyomozó hűvös viselkedését. Most nagyon is úgy beszélt vele, mint egy évvel ezelőtt.

– Határozottan valami mentális problémája van – zárta le Strike, és a tiszta kék eget nézte az ablakban. – Akár pszichotikus is lehet.

– Igen, de...

– Tudom – vágta rá Strike. Felvette az asztalról a jegyzetfüzetet, amiről Billy letépte a lapot a félig leírt címével; fél kézzel szórakozottan forgatta a szeme előtt. – Beteg, és azért hiszi, hogy látta, amint megfojtanak egy gyereket? Vagy beteg, és látta?

Egyikük sem szólt egy kis ideig. Mindketten Billy történetén tűnődtek, és tudták, hogy a másik is pontosan ezt teszi. Rövid, kellemes közös tűnődésüknek az vetett hirtelen véget, hogy egy cocker spániel, amit Robin nem vett észre, amikor a rózsák közül szimatolva előbukkant, minden előzetes figyelmeztetés nélkül a csupasz térdéhez ért a hideg orrával. A lány felsikoltott.

– Mi a...?

– Semmi, csak... egy kutya...

– Hol van?

– Egy temetőben.

– Micsoda? De miért?

– Csak felderítem az új környéket. Most mennem kell – állt fel Robin. – Otthon még várnak a lapra szerelt bútorok.

– Jól van – zökkent vissza Strike is a szokott lakonikus beszédmódjába. – Akkor szombaton!

– Jaj, nagyon sajnálom! – szólította meg Robint a kutya idős gazdája, amikor épp eltette a telefonját. – Fél a kutyáktól?

– Egyáltalán nem – felelte Robin mosolyogva, és megsimogatta a kutya puha, aranyszínű fejét. – Csak meglepett, ennyi az egész.

Ahogy az óriási koponyák között elindult az új otthonuk felé, Robin tovább gondolkodott Billyn. Strike olyan élénken írta le, hogy Robin szinte úgy érezte, ő is találkozott vele.

Úgy belemerült a gondolataiba, hogy egész héten most először fel sem pillantott a Fehér Hattyú kocsmára, ahogy elsétált előtte. Magasan, az épület sarkáról egy faragott hattyú nézett le rá – valahányszor elment alatta, mindig a viharos esküvőjére emlékeztette Robint.